

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۶ اگست ۲۰۲۰

استغاثه است یا ذهنیت سازی؟؟

شنبه - ۲۵ اسد ۱۳۹۹ - کابل: در یادداشت روز گذشته، تذکر دادم که صحبت "غنی احمدزی" با "شورای روابط خارجی امریکا"، بیشتر از آن که یک گزارش از آنچه در افغانستان می گذرد، باشد؛ استغاثه و یا حداقل شکوائیه ای بود از جانب "غنی احمدزی" علیه "خلیلزاد" و حامیان.

وقتی امروز قسمت هائی از مقاله "غنی احمدزی" را که برای "واشنگتن پست" نگاشته است، از طریق رسانه ها خواندم، هرچند تمام مقاله نبود، با آنهم نکاتی از آن استنباط می شد، که به جای استغاثه و یا دادخواهی، به نحوی تلاشست در جهت آماده ساختن ذهنیت ها برای آمدن طالب آنهم با همان دهشت و قساوت قبلی، زیر نام هزینه تأمین صلح. در یادداشت امروز خواهیم دید که چرا به چنین استنتاجی رسیده ام و "غنی احمدزی" و سخنرانی ها و نوشته هایش را بخشی از تدارکات ذهنی آمدن طالب معرفی می نمایم:

۱- در بریده هائی از مقاله "غنی احمدزی" که ظاهراً از هزینه گرانی که گویا دولت دست نشانده جهت رسیدن به صلح ناگزیر به پرداخت آن بوده و جنگ طلبی طالب سخن زده می شود، مگر در بطن این ناله و زاری پیامی که برای مردم افغانستان ارسال می دارد، نپذیرفتن صلح را یک فاجعه دردناک و غیر قابل پیشبینی معرفی داشتن می باشد. او با زیرکی یک عنصر استخباراتی می خواهد به خواننده اش تلقین نماید که جهت رسیدن به صلح، می باید سر کیسه را باز گذاشته، هر بهائی که طالب می خواهد، حاضر به پرداخت آن باشیم.

۲- دولت دست نشانده از پرداخت هزینه های گران یاد می کند، اما چیزی را که در لا به لای الفاظ و کلمات شکوائیه از خوانندگان مخفی می نماید، این حقیقت است که تمام آنچه را دولت دست نشانده تا کنون هزینه کرده، بخشیدن از "کیسه خلیفه" بوده است. خلیفه که در اینجا جز مردم مظلوم و دربند افغانستان کس دیگری نیست، همه چیز از جیب وی بخشیده شده است. چه "غنی احمدزی" از جمله آنها نیست که در تقابل با طالب، بینی مرغ و پشک آنها خون نشده است تا حق ابراز نظر در مورد قربانیان طالب را داشته باشد. اگر طالب در جریان ۶ سال حاکمیت "غنی احمدزی" بیش از ۵۰ هزار تن از هموطنان ما را به قتل رسانیده است، این قربانی متعلق به مردم است، به جاسوسی که با "ب ۵۲" در افغانستان دیسانت شده است هیچ ربطی ندارد، در نتیجه وقتی جمعاً در تمام این مدت بیش از ۱۰ هزار تن از جنایتکاران و آدمخواران طالب را بعد آنهمه جنایت و کشتاری که از آنها سرزده، به جای زندان و یا تطبیق حکم محاکم ثلاثه، از بند رها می سازد، این از "کیسه خلیفه" بخشیدن است، نه هزینه از جانب دولت دست نشانده.

۳- "غنی احمدزی" با تمام توان اکادمیک و استخباراتی که دارد، تلاش می‌ورزد به خواننده تلقین نماید، که در صورت شکست طرح صلح وی، یعنی نپذیرفتن آنچه طالب می‌خواهد، افغانستان در چنان گرداب وحشتناکی غرق خواهد شد که تمام جنایات و نسل‌کشی‌های ۴ دهه اخیر نزد آن بهشت برین به نظر خواهد آمد.

مگر او با این سیاه‌نمایی آینده بدون صلح، با تمام قواء تلاش می‌ورزد تا خواننده مجال این را نیابد که بپرسد "چه نوع صلحی" و منظورش از تأمین صلح، پذیرش سلطه مجدد حاکمیت داروتازیانه طالب است و یا نوعی دیگری!

هموطنان گرامی!

این را باید از قبل تذکر دهیم که هرگاه منظور "غنی احمدزی" و بادرانش از تأمین صلح، تطبیق همان زندگانی دور اول حاکمیت طالب بر افغانستان باشد، یعنی نظام داروتازیانه و قمچین و دره، که مرد و زن جهت احتراز از خوردن شلاق و اعدام‌های صحرائی، ناگزیر خود را در خانه حبس می‌نمودند، چنان حالتی صلح‌نه، بلکه بردگی و در زنجیرهای اسارت طالب قرار گرفتن است.

هموطنان گرامی!

برای من نوعی که آن حالت را تجربه نموده‌ام، نه تنها ادامه جنگ نسبت به تن دادن به چنان مذلتی، گوارا تر و افتخار آمیز تر است، بلکه مردن نیز آرامش‌دهنده تر می‌باشد.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لاینفک مبارزه علیه دولت دست‌نشانده می‌باشد!

سرکها ما را می‌طلبند!